

Dodelijk verlangen

Jennefer Mellink

Dodelijk verlangen

LOFT Books

Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:

[Facebook-logo] @loftpublishing

[Instagram-logo] @loftpublishing

ISBN 978 94 7204 664 4

© 2021 Jennefer Mellink

Omslagontwerp

Omslagillustratie

Het is hier fris, waarom zetten ze de verwarming niet hoger? Ik kijk om me heen in de hoop een cipier aan te kunnen spreken, maar ik vang niemands blik. Een rilling trekt door mijn lijf. Dan richt ik mijn aandacht weer op degene tegenover me. 'Ik dacht dat ik doodging. Heb je enig idee hoe dat voelt?'

Geen reactie.

Ik besluit verder te praten. Het voelt als therapie, al is een psycholoog niet aan mij besteed. 'Als je je leven niet meer zeker bent, ga je er heel anders over denken. Je beseft hoe waardevol het écht is, dat je moet genieten van de tijd die je gegeven is. Dat begrijp je toch wel, hè?'

Ik wacht niet eens op een bevestigende knik en ratel gewoon door. 'Maar ik ben hier niet om jou voor dat inzicht te bedanken. Je hebt me kapotgemaakt, weet je dat? Ik had geen idee wat je met me van plan was. Wilde je me vermoorden? Met een mes, of had je een pistool? Voor hetzelfde geld had je me laten verhongeren. Je wilt niet weten hoe bang ik was. Elke minuut, iedere seconde.'

Ik heb tijd nodig om op adem te komen. De gedachte aan die vreselijke tijd verstikt me. Ik dacht dat ik alles inmiddels weer aardig op de rit had, maar het tegendeel is waar.

'Nu is het allemaal achter de rug, maar ik heb het er nog vreselijk moeilijk mee. Ik slaap 's nachts amper door de vele nachtmerries en overdag heb ik angstaanvallen die gepaard gaan met hyperventilatie. Ik durf geen kleine ruimtes meer in zoals liften, schuren en kelders, want ook dan begin ik te janken. Ik ben een stil persoon geworden, wil eerst de kat uit de boom kijken. Nieuwe mensen laat ik niet toe in mijn leven; je weet nooit wat voor iemand het echt is. Ik had het van jou tenslotte ook nooit verwacht. En met mijn werk ben ik ook gestopt. Je begrijpt dat ik dat niet meer durf.' Ik pak een tissue uit mijn broekzak en wrijf mijn ogen droog. Spontaan huilen hoort ook bij de nieuwe ik.

De persoon tegenover mij staart naar de grond.

Het irriteert me. Niet dat ik excuses had verwacht, maar een beetje medeleven was op zijn plaats geweest. Ik had gehoopt op een gesprek, op antwoorden. Ik probeer de blik van het monster tegenover mij te vangen.

Totaal emotioneel.

En toch... Ik zál antwoorden krijgen. Het is een lange weg, maar de eerste stappen zijn gezet.

Hij had mijn vader kunnen zijn, qua leeftijd dan. Maar ze zeggen niet voor niets: *age is just a number*. Want dat is precies zoals het is. Op alle vlakken is hij de man van mijn dromen: Jean-Paul is een romanticus, levensgenieter én een harde werker. Hij is alleen ouder, een heel stuk ouder. Maar ik laat Jean-Paul niet meer gaan. Als ik ooit hertrouw, dan is het met hem.

Als iemand mij twee jaar geleden had verteld dat ik een relatie zou krijgen met een man van bijna zeventig, zou ik keihard gelachen hebben. Afgezien van het feit dat ik destijds nog getrouwd was met Carl, was uiterlijk vertoon nog heel belangrijk voor me. Toen ik twaalf jaar geleden als groentje begon in de bedrijfsmakelaardij merkte ik al snel dat een krachtige eerste indruk en een verzorgd uiterlijk in mijn voordeel werkten. Daarna is mijn aandacht voor mijn uiterlijk gegroeid, wat men van mij dacht hield me continu bezig. Ik zou het niet aangedurfd hebben in de openbaarheid te treden met een kalende, grijze man naast me die ook nog eens mijn hand vasthoudt en me teder kusjes geeft.

Gelukkig denk ik daar inmiddels heel anders over.

Al heb ik niet direct mijn verzorgingsroutine overboord gegooid. Ik kleed me vandaag de dag nog altijd volgens de laatste mode, bezoek graag de kapper en de nagelstyliste, pak in de winter regelmatig een zonnebankje, en de schoonheidsspecialiste is vast onderdeel van mijn uitgavenpatroon. Ik voel me zelfverzekerder als ik er verzorgd bij loop. Als bedrijfsmakelaar kom ik namelijk met veel mensen in contact, representativiteit is dan een vereiste. Daarnaast vind ik het vooral erg fijn, het helpt me ontspannen en ik heb het gevoel dat ik niet alleen werk om de hypotheek en de vaste lasten te kunnen betalen.

Ook vind ik het leuk om mijn achtjarige zoon Mees af en toe een cadeau te geven. Omdat ik geen negen-tot-vijfbaan heb is Mees regelmatig op de naschoolse opvang. Wanneer ik dan thuiskom met een onlangs uitgebracht spelletje voor zijn PlayStation en de glimlach op zijn gezichtje zie, doet mij dat meer dan goed. Toch voel ik me soms schuldig: zou het niet beter zijn als ik hem wat vaker ophaal na schooltijd om de middag samen door te brengen? Mijn ex-man Carl is geen voorstander van de naschoolse opvang. Ook vindt hij dat ik Mees te vaak voor de televisie of de Playstation zet of hem mijn telefoon geef ter vermaak, omdat de spelletjes hem nachtmerries kunnen geven. Toen we nog samen waren ging de opvoeding van Mees mij een stuk makkelijker af. We woonden op loopafstand van zijn school en als hij een middag bij een vriendje wilde spelen was dat zo geregeld.

Carl en ik zijn tien jaar samen geweest, van mijn vierentwintigste tot mijn vierendertigste. Hij was de laatste jaren als een broer voor me en dat was voor mij niet meer genoeg. Ik ben degene die een punt achter ons huwelijk heeft gezet. Het was niet te laat om opnieuw te beginnen, om opnieuw verliefd te worden. Want feit was dat ik niet alleen wilde blijven. De zoektocht naar mijn tweede ware verging echter moeizaam. Het heeft me anderhalf jaar gekost, en heel veel mislukte dates.

Tot ik een halfjaar geleden als een blok viel voor Jean-Paul. Hij had een valse leeftijd ingevuld op Tinder, waardoor hij nog net binnen mijn zoekopdracht viel. Toen we afspraken in een hip café in Amsterdam herkende ik hem meteen, ook al was zijn profielfoto van heel wat jaartjes geleden. Hij zag er ouder uit dan ik had gedacht, maar hij had me in de weken daarvoor al ingepakt met zijn humor, zijn oprechte interesse in mij, en met zijn intelligentie. Ik had nog nooit zo leuk met iemand gechat als met Jean-Paul.

We begonnen die namiddag met een kop koffie en eindigden uren later met twee lege wijnflessen. Onze gesprekken waren die avond heel uiteenlopend. We hadden het over ons werk en fantaseerden over een zakelijke samenwerking, aangezien we allebei in de vastgoedwereld actief zijn. We hadden het over onze vorige relaties en over onze zoons, maar ook over politiek, actueel wereldnieuws en zelfs modetrends. Het was geen moment stil geweest.

Toen we lichtelijk aangeschoten als laatsten het café verlieten, vroeg Jean-Paul of hij mij thuis mocht brengen. Ik was bewust met het openbaar vervoer gekomen voor het geval ik aan de wijn wilde gaan; meestal deed ik dat als een date tegenviel, dan werd ik wat losser en maakte ik er op die manier nog wat van. Die avond had ik alcohol gedronken om heel andere redenen: omdat het zo ontzettend leuk was, omdat Jean-Paul mij wilde laten kennismaken met een speciale druif waarvan ik de naam al niet meer weet. Omdat Jean-Paul veel over wijnen wist en er met hartstocht over kon vertellen. Om te kunnen proosten op onze geweldige date en op de dates die zouden volgen.

Maar Jean-Paul was ook aangeschoten, dus ik vroeg me af hoe hij mij thuis had willen brengen. Was deze leuke man het type dat met alcohol op roekeloos achter het stuur kruipt? Even vreesde ik voor een afknapper. Een nichtje van mijn beste vriendin Barbara is zo op jonge leeftijd om het leven gekomen. Ze was van onze leeftijd en we hebben toen direct gezworen nooit auto te rijden met ook maar een druppel alcohol op. Maar Jean-Paul was helemaal niet van plan om achter het stuur te kruipen. Hij zei dat zijn chauffeur er met vijf minuten kon zijn. Ik weet nog dat ik daar verbaasd over was, het maakte veel indruk op mij. Maar alles aan Jean-Paul maakte veel indruk op mij.

En zo reden we naar mijn huis. Samen op de verwarmde, met leder beklede achterbank van zijn Mercedes-Benz, giechelend om de grapjes die we maakten. In mijn straat aangekomen probeerde hij me niet eens te zoenen. Als een gentleman liet hij me voor de entree van mijn appartementencomplex afzetten en wachtte hij tot er in mijn appartementje op de eerste verdieping enkele lampen brandden.

Met zijn charme had hij die avond mijn hart veroverd en ik kon niet wachten hem beter te leren kennen.

Met deze man in mijn leven werd alles anders. Een stukje daarvan is op financieel gebied – want ja, hij is ontzettend rijk en trakteert me graag op etentjes of een weekendje weg –, maar ik red het goed met mijn eigen salaris en vind het daarnaast belangrijk om onafhankelijk te zijn en te blijven. Nee, wat het leven met Jean-Paul dan zo anders maakt is dat hij een echte romanticus is. Hij doet zijn Franse afkomst eer aan. Hij vertelt me vaak hoeveel hij van me houdt, via appjes, briefjes en cadeautjes die hij per post verstuurt. We hebben mooie, serieuze gesprekken en kunnen het daarbij ook hebben over ons werk.

Hij heeft zijn eigen bedrijf, een architectenbureau voor bedrijfsmatig onroerend goed, waar hij hard voor werkt. Dat betekent ook dat hij veel weg is; een ruim zestigjarige werkweek, overuren, zakenreizen naar het buitenland en om de haverklap gebeld worden behoren tot de normale gang van zaken. Ook tijdens romantische dinertjes. En toch kan ik me geen betere man wensen. Hij laat me écht merken dat ik ertoe doe.

We kennen elkaar nu een halfjaar. Hij vroeg me onlangs weer wanneer ik bij hem intrek, iets wat hij na drie maanden samen voor het eerst opperde. Ik was aanvankelijk wat huiverig, want hoe zou Mees dat vinden? Maar waarschijnlijk kan hij zijn geluk niet op. Jean-Paul woont in een enorm huis en het ontbreekt er aan niks. Mees en ik zijn er al stevast een aantal avonden per week, misschien is de tijd er nu rijp voor.